

(9)

L'ocellás extraviat

Des de bon mall ruimejava espés i seguit. Enormes nuvolades de color de plom corrien de Llevant a Ponent. Tota la part alta de la ciutat de Girona, amb sos edificis vetustos i sos turons de runes, desapareixien entre les filagasses de la boirada sinistre. Algun campanar i alguna ximeneia de fàbrica del Mercadal semblaven escapats per aquella processó de vapors fantàstics. La llum prenia aqueixa color melangiosa i catatròfica que és com una fosforescència de les pedres molles i del fang i dels bassols. Darrera els vidres dels balcons i finestres, en el sopluigs de les voltes, en les portes dels establiments i sota les tendes aixemorades dels quiosques de begudes i dels venedors de castanyes, els desvagats miraven pioure amb els ulls fets, com encisats per les llussons foranes i per l'aburriment intern.

Al cap del Pont d'Isabel II els obrers que retornaven del treball (eren les dotze del migdia) s'aturaven un instant avans de descompartir-se, retinguts per una conversa enfilada de poc; els nois que retornaven d'estudi xupincjaven amb alegria d'anguets, els bastaixos i colxers, arramblats en les voreres, al ampar d'una cornisa o d'una llosana de balcó mastegaven llur caliquenyo comentant l'astrall que en llur negoci produïa el temps, i el mateix feien els boliguers i llur dependència, deets en el llinar dels aparadors, les mans sumides en les butxaques de les calces.

De sobte una trepidació ben característica, un rumflet d'aeroplá molt pró-

xim, feu aixecar tots els esguards, aferrar totes les converses i abandonar tots els sopluigs. La gent va apilar-se sobre el pont, a freg de la barana, mirant amb avidesa l'espai obert sobre el riu, entre els dos rengles de cases.

L'aeroplá bogava en mig dels núvols baixos, ignorant, potser, l'encimbellament d'edificis i muralles que l'esperaven com esculls a la nau que ha perdut el rumb. Se l'endevinava cercant la zona inferior, on els objectes encara eren oviradors a certa distància a través de les clarianes del ruixim.

I aparegué de sorpresa, arran dels taulats, amb son aspecte esfereïdor d'áliga embornejada.

El públic llensa un bruel somort d'admiració i de temensa.

Embestia els esculls, marxava dreturer als barris alts on s'aixeca la massa imponent de cases antigües, la Seu i el palau episcopal, la sala capitular i la torre

Gironella. Un enorme parrac de broma negra l'engolí. Passà un calfret per totes les espinades i deixà d'oír-se el brunzir sinistre del motor. Ningú dubtava ja que aquell aucellàs li ocorria quelcom extraordinari, que descendia obligat a la fàisó d'un auraneta aixemorada i entumida a qui ha sorprés un temporal en plena ruta. Al gent volia seguir-lo i no sabia per quin indret tirar. Algú llicensà un crit a fi d'advertir-li, illús, el perill que afrontava, altres deixaren escapar imprecacions i averanys catastròfics; però torna a destriar-se la fressa del motor i l'espectació imposà silenci. I aparegué una altra volta, desfeient el camí, amb son planejar de monstre desorientat; passà darrera el campanar del Mercadal, s'esfumà en una llanca de núvol i descendí, encara més, en direcció a la Devesa. Una veu resonant va advertir-li: "ara vas bé" i uns quants xavals comensaren a córrer carrer Nou enllà.

Al cap d'una estoneta en retornava un. Tot pantejant enraonà amb la pressa de qui sap poc, però no té espera. L'avió, després de giragonsar com recercant, àrduament, un camí perdut, havia enfilat la carretera de Barcelona a frec dels plátanos.

El noi suposava que ja s'havia encaminat i que no calia témer per la sort de l'aucellàs. I aquell matí a Girona no's parlà d'altra cosa.

Nosaltres partirem a la tarda. L'imatge d'aquell aeroplà extraviat volant sobre les cases la duíem encastada al magí. Probablement cercava la plana per aterrir i des del nostre vagó la resseguíem, segus de veure'l. De repent, en mig d'una camp llaurat de terra vermella, ovirem una corrua de figuretes negres, després, darrera uns verns secs, veíem un formiguer sota una faixa blanca. Eren les ales de l'avió cobricel·lant els curiosos.

En una ruta pròxima hi havia, aturats, quatre o cinc automòbils i seguia ruixim importú i la fosquetat de les nuvolades de plom.

Girona havia gaudit d'una emoció i d'un espectacle insòlit i ara la curiositat creava herois.

Nosaltres pensàrem en el pa de fang que durien les sabates dels curiosos entre els quals abundaven les damiselles.

Però tanmateix l'angoixa del cor se'ns havia esvaït i ens semblava que la veu "d'ara vas bé" coincident amb el pensar nostre animà poc o molt al pilot, el seny i serenitat del qual saludàrem devotament drets en la plataforma ambulant, llevant-nos nostra gorra de cacador que ha anat a cercar la pluja.